

Sygn. akt II KK 568/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 grudnia 2021 r.
sprawy **S. K.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

S. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt IV K (...), za to, że w dniu 15 lutego 2019 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, a w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, popełnił umyślne przestępstwo podobne i wykorzystując fakt pozostawienia kluczyków od pojazdu w jego wnętrzu zabrał w celu przywłaszczenia samochód M. o nr rej. (...), wartości 10.000 zł., wraz z dowodem rejestracyjnym o nr (...) na szkodę A. D., tj. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego wniosła apelację od wyroku Sądu I instancji, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., polegające na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, która stała się dowolna poprzez:

1) bezzasadne niedanie wiary spójnym i wiarygodnym wyjaśnieniom oskarżonego S. K., iż nie wiedział on o zamiarze T. K. dokonania kradzieży pojazdu marki M.,

2) niedanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż spotkał się on z T. K. w celach towarzyskich, w ramach którego to spotkania miał towarzyszyć mu w odstawieniu przedmiotowego samochodu na osiedle O.,

3) uznanie za niewiarygodne zeznań świadka T. K., iż S. K. nie wiedział, że współoskarżony ma zamiar dokonać (dokonuje) kradzieży przedmiotowego samochodu i spotkał się z T. K. w celach towarzyskich;

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, a polegające na:

1) przyjęciu, iż oskarżony wiedział, że pojazd wyposażony jest we właściwe dokumenty,

2) uznaniu, iż D. P. wcześniej poinformował S. K. i T. K. o możliwości kradzieży przedmiotowego pojazdu,

3) przyjęciu, iż oskarżony przejawiał brak zainteresowania przyczyną zabrania auta z miejsca jego postoju,

4) pominięciu okoliczności, iż S. K. nie uzyskał żadnej korzyści majątkowej z kradzieży dokonanej przez T. K.,

5) pominięciu okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, wynikających z zeznań świadków A. W. oraz D. P..

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 133 § 1 k.p.k., polegające na błędnym przyjęciu, iż S. K. został skutecznie zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej, w sytuacji gdy stosowną korespondencję omyłkowo wysłano na adres jego poprzedniego miejsca zamieszkania (ul. N., w Ł.), a w trakcie postępowania przed Sądem I Instancji wszelką korespondencję Sąd wysłał na adres podany przez skazanego po odbyciu kary pozbawienia wolności, tj. ul. J. w Ł., a w konsekwencji brak było podstaw do uznania jej za doręczoną w trybie określonym w tym przepisie, w następstwie czego doszło także do obrazy art. 450 § 3 k.p.k. oraz art. 117 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., bowiem przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność S. K. i wydanie wyroku było dopuszczalne tylko w przypadku prawidłowego doręczenia oskarżonemu zawiadomienia o terminie rozprawy, co doprowadziło również do uniemożliwienia mu wzięcia udziału w rozprawie oraz realizacji przysługującego mu prawa do osobistej obrony.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację, Prokurator Rejonowy w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że w sprawie nie doszło do wadliwego powiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy apelacyjnej. Wskazując ul. N. w Ł., jako adres do doręczeń w kraju, oskarżony miał obowiązek sprawdzać dostarczaną na ten adres korespondencję, licząc się z tym, że w przypadku dwukrotnego awizowania przesyłki, zostanie ona uznana za prawidłowo doręczoną, ze wszystkimi tego procesowymi konsekwencjami. Organy postępowania karnego miały obowiązek nadawać pisma adresowane do S. K. właśnie i tylko na ten podany przez niego adres. To, że opuszczając Zakład Karny nr (...) w Ł., w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, oskarżony zadeklarował inny adres po zwolnieniu – ul. J. w Ł. (k. 109) – nie jest równoznaczne ze zmianą adresu do

doręczeń, podanego wcześniej podczas przesłuchania. Wyłącznie z dobrej woli Sądu wynikało, że od tej pory wysyłał pisma dla S. K. na dwa, a nawet niekiedy 3 adresy – wliczając w to adres Zakładu Karnego (k. 112).

Również na dwa adresy, z których odbierano wcześniej korespondencję adresowaną do S. K., zostało wysłane zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej na dzień 14 czerwca 2021 r. Świadczą o tym elektroniczne pokwitowania odbioru zawiadomień, zawarte na kartach 185 – 186 akt sprawy. Zawiadomienie oskarżonego o terminie rozprawy odwoławczej zostało wysłane na adres ul. J. w Ł., gdzie w dniu 26 maja 2021 r. odebrała je E. T. (jak odnotowano na pokwitowaniu – dorosły domownik), jak również na ustalony adres do doręczeń, czyli ul. N. w Ł., skąd przesyłki nie podjęto w terminie. Twierdzenie skarżącego, iż Sąd nie zawiadomił oskarżonego prawidłowo o terminie rozprawy apelacyjnej nie znajduje więc oparcia w aktach sprawy.

Biorąc pod uwagę oczywistą bezzasadność zarzutu kasacyjnego, jak również treść art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.